

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ

Избрани творби

за ученици и кандидат-студенти

СН[®]
СОФТИПЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

Черна песен.....	3	Ти смътно се мяркаш...	23
Утро	4	Да се завърнеш в бащината къща... ..	24
На лунния блясък вълните	5	Пролет	25
Устрем	6	Нощен час	26
Непозната.....	7	Nevermore.....	27
Отдих.....	8	Гора.....	28
Потокут стене в долината... ..	9	Аз искам да те помня все така... ..	29
Светъл спомен	10	Под сурдинка.....	30
Усмивнати вълни	11	Като безумна закана.....	30
Грижа.....	12	Изминал пътя през лъките... ..	31
С нечути стъпки в тъмен край отмина ...	13	Назад, през сънища стъмени... ..	32
Разяжда гърдите ми кървава рана.....	14	Живях в заключени простори... ..	33
Молитва	15	Помниш ли, помниш ли тихия двор.....	34
Жертвоприношение	16	През векове	35
Миг	17	Пловдив.....	36
Самотници	19	Слънчогледи	37
Лъст	20	На злото.....	38
В тъмница	21		
Спи градът	22		

Прииждат, връщат се ...	39	Чел съм нявга, слушал съм да казват	68
На Пенчо Славейков	40	1910	69
Кръстопът на бъдещето	42	<i>Бохемски ноци</i>	71
Сън.....	43	За утре щедро ми обричаш.....	71
Светла вяра	44	Понеже случаят благоволи	72
Тиха победа.....	45	Всички сме дошли на свят.....	73
Нощ към Солун	47	Послушай ме – две думи само	74
Старият бивак.....	49	<i>Из Кихавици</i>	75
Един убит.....	51	Мечти	75
Сиротна песен	53	Любов	76
Аз ще го запазя – първото писмо	54	Елегия на литератора.....	77
Рози.....	55		
Легенда за разблудната царкиня ...	56		
 ХУМОР И САТИРА			
Криза	65		
<i>Из Мисли в мъглата</i>	67		
Икс-игрек казваше разпаден	67		

ЧЕРНА ПЕСЕН

Аз умирам и светло се раждам –
разнолика, нестройна душа,
през деня неуморно изграждам,
през нощта без пощада руша.

Призова ли дни светло-смирени,
гръмват бури над тъмно море,
а подиря ли буря – край мене
всеки вопъл и ропот замре.

За зора огнеструйна копнея,
а слепи ме с очите си тя,
в пролетта като в есен аз крея,
в есента като в пролет цъфтя.

На безстрастното време в неспира
гасне мълком живот неживян,
и плачът ми за пристан умира
низ велика пустиня развян.

УТРО

След бури – мир и тишина,
след нощ – безбрежна светлина.

Над равноширнатия път
лучите вихрен танц въртят –

път царствен царствено поел,
високо плува горд орел.

И аз, пиян от светлина,
в зорите ранни на деня,

повярвал в слънцето, вървя,
през буйно-зрейнали нивя,

и слушам радостно-смутен
как шепне утрото над мен

с дъха на ранните цветя
ще дойде тя, ще дойде тя.

НА ЛУННИЯ БЛЯСЪК ВЪЛНИТЕ

На лунния блясък вълните
заливат пустинния път –
кат сенки печални върбите
безмълвни край него стърчат.

Лъх ведър нивята заспали
облъхва след огнений зной –
то сякаш сонм¹ ангели бяли
преливат ги с златен покой.

Звезда към земята полита
от свода бездънно дълбок,
душата се вслушва: долита
глух шум от планински поток.

И в блянове тъмни увлечен,
аз плувам в безсилни лъчи,
милуван от спомен далечен
за две лъчезарни очи...

¹ Сонм (стар.) – множество, голям сбор.

УСТРЕМ

Химн от арфа златострунна,
прозвучала под ръцете
на пробудената пролет,
пълни с радост целий свят;
и сред звуците кристални,
в росни, светнали долини,
минзухари подранили
и кокичета цъфтят.

В светлий празник на живота
чезнат скърби и съмнения,
бликват сили спотаени
в жадно чакащи гърди;
златни сънища душата
на крилата си понасят
в лучезарните предели,
дето бързат устремени
размразените води.

НЕПОЗНАТА

Нощ ледена властно се стеле над мен,
и в жажда за радост и ден,
аз чезна по нейните тъмни крила.
– Ела, възжелана, ела!

Рой вихри бездомници глухо тънтят –
пред мене ни завет, ни път, –
на щастие минало призрака блед
покриват забрава и лед.

Ела, възмечтана, и вожд ми бъди,
към светли дни ме поведи –
и песен за вяра и бодрост запей,
страха ми, скръбта ми развей!

Аз с тебе ще тръгна – и бодър, и смел –
към онзи незнаен предел,
да търся всевечни мощни зари –
далеч зад моря и гори.

Ще бъдем ний там възвисени орли
над стръмни гранитни скали –
с огрени от златното слънце чела...
Ела, непозната, ела!